

retflige samarbejde, ØMU'ens tredje fase, unionsborgerskabet og forsvarssamarbejdet – og siger, at det lige præcis er disse områder, der har gjort, at et flertal i den danske befolkning sagde nej.

Man går så til et møde og bliver enig om, at man giver nogle forklaringer på disse fire områder, som i bund og grund ikke ændrer noget som helst ved Maastricht-Traktaten.

Når det drejer sig om unionsborgerskabet, slår man fast, at det ikke træder i stedet for det nationale statsborgerskab, men argumentationen for Maastricht-Traktaten var vel egentlig også, at vi roligt kunne stemme for, for den indebar netop ikke, at unionsborgerskabet trådte i stedet for det nationale statsborgerskab.

Når det drejer sig om forsvarspolitik, slår man fast i Edinburgh, at der ikke er noget i Maastricht-Traktaten, der forpligter Danmark til at blive medlem af Vestunionen. Det står der heller ikke i Maastricht-Traktaten, og det er jo også derfor, man kan slå det fast i Edinburgh.

Når det drejer sig om det retlige og de indre anliggender, står der såmænd blot i Edinburgh-Afgørelsen: »Danmark vil deltage fuldt ud i samarbejdet om retlige og indre anliggender på grundlag af bestemmelserne i afsnit 6 i Traktaten om Den Europæiske Union.« Det kan man jo heller ikke sige er en undtagelse fra Maastricht-Traktaten.

Når det endelig drejer sig om ØMU'ens tredje fase, slår man fast, at Danmark har meddelt, at det ikke vil deltage i den tredje fase, men hvis man nu ser på den svenske diskussion, som jo også har drejet sig en hel del om ØMU'ens tredje fase, er det slået fast, at svenskerne har forpligtet sig fuldt ud til Maastricht-Traktaten. De har altså ikke taget et såkaldt forbehold, men alligevel er det stadig væk svenskerne, der suverænt bestemmer, om Sverige ønsker at deltage i ØMU'ens tredje fase. Det vil give en fornyet debat i Sverige, og det vil måske give en ny afstemning i Sverige, hvor de tager stilling til, om de ønsker ØMU'ens tredje fase. Det må de finde ud af, men sagen er blot, at det er et emne, som de finder ud af; de har ikke forpligtet sig til automatisk at deltage i ØMU'ens tredje fase. Det er udtryk for, at vi har indskrevet nogle rettigheder i Edinburgh-Afgørelsen, som vi allerede havde.

Så kan man spørge, om der ikke alligevel er kommet noget godt ud af den proces, som vi gik igennem i 1992-93. Det mener vi i Dansk Folkeparti absolut der er, for der kom det gode ud af

den, at det blev gjort klart, at når der kom ændringer i EU-samarbejdet, ville politikerne herinde ikke tage patent på at vedtage dem. Man ville spørge befolkningen og selvfølgelig specielt i forbindelse med ændringer på de fire områder, som var defineret som grunden til, at man stemte nej i 1992.

Det var det gode, der kom ud af Edinburgh-Afgørelsen, og derfor skal man selvfølgelig ikke sige, at det, der skete, var fuldstændig formålsløst, for det var det ikke. Men det er netop derfor, at vi er nogle, der giver udtryk for en stor skuffelse, når det nu viser sig, at man er i gang med at løbe fra løftet om at holde folkeafstemninger, når der sker ændringer i samarbejdet, og derfor håber vi indtrængende, at der vil vise sig et flertal i Folketinget, når vi også senere i form af beslutningsforslag skal behandle temaet om folkeafstemninger, der vil slå fast, at det er hævet over enhver tvivl, at der selvfølgelig bliver folkeafstemninger, når der sker ændringer i samarbejdet.

Folkeafstemninger gavner altså debatten og breder den ud, og jeg tror, det var Europa-udvalgsformanden, socialdemokraten Ove Fich, der i sommer sagde til en avis, at det eneste tidspunkt, hvor befolkningen for alvor tager stilling til EU-spørgsmål, er, når den bliver spurgt om EU-spørgsmål. Det er vi meget enige i i Dansk Folkeparti, og derfor håber vi, at netop det synspunkt vil blive båret med videre, så vi får afstemninger, når der sker ændringer i samarbejdet, også ændringer, hvor det ikke er traktatmæssigt nødvendigt, at der bliver en afstemning.

Hr. Kent Kirk gav udtryk for, at De Konservative var med, når de var forpligtet til det, men vi ønsker også afstemninger, når der sker ændringer, hvor der ikke er en traktatmæssig forpligtelse, og det gør vi, fordi vi ved, at det gavner debatten og breder debatten ud til befolkningen, så det ikke bliver en debat, der er forbeholdt politikerne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der var en enkelt ting, jeg savnede i hr. Kristian Thulesen Dahls oplæg, og det var, hvilken model Dansk Folkeparti egentlig forestillede sig det europæiske samarbejde skal køre efter.

Fru Annette Just var jo tidligere på Fremskridtspartiets vegne forbilledlig klar, da hun sagde, at Fremskridtspartiet ønskede sig det indre marked, og det vil sige, at fru Annette Just